

**Inkerin lippu –
suomalaisuutemme symboli**

KESÄ-terveiset 2017

ADVENTIN, LÄHESTYVÄN JOULUN JA SUOMI 100 -MERKEISSÄ!

Kesän ensimmäisenä sunnuntaina olin saarnaamassa Tarton Peetterin kirkossa. Inkeriläisten kesäjuhlat kestivät koko viikonlopun. Väkeä kirkossa oli useampi sata henkilöä, kentällä n. tuhannen verran.

Juhlat olivat hyvin järjestetty, niin kuin se Virossa pitää paikkaansa yleensäkin. Eri maista saapuneitten tanhuryhmien yhteinen esiintyminenkin sujui yllättävän hyvin. Jäin ihmettelemään, milloin ja missä noin iso joukko ennätti harjoitella! Hengellinen osuuskaan ei sitä ennen jäänyt vaikutuksetta: Nouse, oi kadonnut Inkeri! -laulu, palautteesta päätellen, upposi niin syväälle kirkossa olleeseen kansaan, että sain suullisen kutsun Viron Kulttuuriministeriön edustajalta tulla mukaan myös heidän järjestämiinsä tilaisuuksiin.

Merkittävimmistä tapahtumista kesällä oli mielestäni vielä palvelumatkani Kiteelle, jossa paitsi itse messun, sain vielä olemattomalla englannillani – viittomakieltä ja pian kyllä tulkkiakin käyttäen - olla pitämässä raamattutuokiota kuudelle afgaaninuorelle. Nuoret pojat tuntuivat olevansa mukana tilaisuudessa hyvin tosissaan.

Heinäkuun alkupuolella olimme saattamassa viimeiselle matkalle anoppiani, joka kuoli 95-vuotiaana. Hän oli hiljainen uskonsankari, todellinen sellainen... Sodat, vainot, aikoinaan lapsensa ja 1994 Estonia-laivan turmassa lapsenlapsensa menettäminen opettivat häntä entistä enemmän panemaan kaiken toivonsa elämän Antajaan ja sen Ylläpitäjään.

Heinäkuun loppupuolella, lauantaina, oli inkeriläisten kesäjuhlat Helsingissä, jossa sain olla osallistumassa Kristuksesta sanoin & sävelin -merkeissä. Ohjelmassa oli mukana myös piispa Seppo Häkkinen. Sain taas kerran kokea, että suhteellisen lyhyessäkin ajassa, jos rukoilemme ja Herra myös antaa siunauksensa, voi koskettaa kuulijaa hyvin syvästi - *Pittuus ei oo pyhhyys!* Kun Jumalan voima suostuu lepäämään sanojemme, laulumme yllä, sydämet sulavat... Olin itsekkin vähän yllätynyt, miten

Sana todistettuna ja laulettuna saattaa parhaimmillaan vaikuttaa. Läsnehän oli aika lailla myös ei kovin *kirkollista väkeä*.

Henki tekeekin aivan omia ratkaisujaan, puhaltuen mihin tahtoo ja missä tahtoo. Elokuulle sovin matkan Haminaan ja Kotkaan. Jotta matkani vakavasti sairaan, Tyrön entisen aktiiviseurakuntalaisemme luo olisi tehokkaampi, olin sopinut työkuviointi myös Kotkan tilaisuuden. Uskonveljemme oli jo kuukausia sitten lääkärienkin mielestä aivan loppusuoralla. Sairaalassa puolittajuttomana hän alkoi kutsua luokseen Inkerin tuttua pappia, vaikka emme tavanneet emmekä olleet yhteydessä Leon kanssa yli 10 vuoteen. Sairaan omaiset löysivät minut somen kautta. ...Saimme kokea siunattuja hetkiä me kaikki, kun kuoleman sairas, sydänjuuriaan myötä liikuttuneena, oli vastaanottamassa Herran pyhää ehtoollista.

Rajan takana kävin seurakunnan puolesta tervehtimässä mm. erästä inkeriläisnaista, joka oli saanut asuntonsa rajussa tulipalossa vakavia vammoja ja vain kuin ihmeen kaupalla oli jäänyt eloon. Naisen päälle oli pudonnut iso palamaan syttyneen sisäkaton muovilaatta. Hänen koko selkänsä oli pelkkää palohaavaa! Omaisuuksikin tuhoutui iso määrä. Siinä tilanteessa apua perheelle alkoi tulla monelta taholta. Uskovat siinä eivät jääneet viimeisiksi. Egyptissä asuvan tyttärensä puolison muslimiperhe oli sekin hyvin tuntuvasti mukana antamassa apua, lähes kaikkensa asuntopalossa menettäneelle perheelle.

Elokuun viimeisenä lauantaina olin Sley ja Kupanitsan puolesta mukana viettämässä erästä 130-vuotisjuhlaa. Silloin tuli nykyinen Toksovan kirkkomme rakennettua. Se kuten moni muukin luterilainen kirkko Venäjällä, aikoinaan rakennettiin keisarin myöntämin varoin.

Elokuun viimeisenä sunnuntaina olin Viron kirkon lähetysjohtajan apulaisena palvelemissa Pietarin Jaanin kirkossa. Virolainen seurakunta on kutistunut hyvin pieneksi ja voikin ihmetellä, ettei Viron kirkolla näytä olevan kovinkaan suurta huolta työn kehittämisestä. Lähetysjohtaja puolestaan olisi varmaankin kehittämisen kannalla, mikäli olisi saanut asiasta olla päättämässä.

Kesän aikana yhdessä / yksin on tavoitettu noin 2600 kuulijaa sekä muuten työni merkeissä kohdattu / tavoitettu noin 250 henkilöä.

HERRA SINNUU SIUNATKOHON, KAIKKIVALTA VARJELKOHON!

Lähetysrenkaan yhteyshenkilö: Pasi Hujanen, SLEY, PL 184, 00181 Helsinki

Lähetyskannatus Arvo Survon työn tukemiseksi

Sley'n tilille IBAN: FI13 8000 1500 7791 95 BIC:DABAFIHH

- henkilökohtaisella viitenumeroillasi, jolloin kannatus näkyy automaattisesti myös kotiseurakuntasi lähetyskannatuksena. Henkilökohtaisen viitenumeron saat Sleystä Anna Poukalta puh. 09 251 39 220 tai anna.poukka@sley.fi
- tai kirjoittamalla viestikenttään Arvo Survon rengas + oma kotiseurakuntasi
- tai Arvo Survon renkaan yleisviitenumeroilla 10078 89200 30001 04515

Keräyslupa 2017-2021: Poliisihallituksen 31.1.2017 myöntämän keräysluvan RA/2017/100 mukaisesti Suomen Luterilainen Evankeliumiyhdistys ry voi kerätä varoja 31.1.2017-31.12.2021 koko Suomessa Ahvenanmaata lukuun ottamatta julistus-, opetus- ja diakoniatyöhön kotimaassa sekä yhdistyksen lähetyskohteissa ulkomailla.